Kalanjiyam International Journal of Tamil Studies
An international, peer-reviewed quarterly academic research journal
ISSN: 2456-5148 (Online)
www.ngmtamil.in

களஞ்சியம் – சர்வதேசத் தமிழ் ஆய்விதழ்
Quarterly Peer-Reviewed Open Access Crossref Google Scholar
SJIF Impact Factor 4.0 Multidisciplinary International
DOI: https://doi.org/10.63300/kijts06022026

Vol. 6 No. 02, August 2026, **p333-341** | Available online at: www.tamilmanam.in
Original Research Paper

வேள்பாரி நாவலில் பல்லுயிர் பாதுகாப்பும் சூழலியலும்

Biodiversity conservation and ecology in the novel Velpari

முனைவர் போ. அனு,
இணைப்பேராசியர், தமிழ்த்துறை,
பூ சா கோ கலை அறிவியல் கல்லூரி,கோயம்புத்தூர்.
Dr Anu B*,
Associate Professor, Department of Tamil,
PSG College of Arts & Science, Coimbatore.
Mail id: anudilip027@gmail.com ***ORCID*** *: https://orcid.org/0009-0001-8998-8275.*

Article history
Received: 10-08-2026
Revised: 10-08-2026
Accepted: 12-08-2026
Published: 13-08-2026
Corresponding Author Email:
anudilip027@gmail.com

Abstract: Nature forms the foundation of human existence. Humans, plants, animals, birds, microorganisms, water bodies, mountains, and forests function as an interdependent biological system. The diversity within this system is known as biodiversity. Today, biodiversity faces significant threats due to globalization, urbanization, deforestation, and industrialization. In this context, Tamil literary works serve as vital documents emphasizing a lifestyle in harmony with nature. Su. Venkatesan's novel *Velpari* not only reconstructs the lifestyle of the Sangam era based on historical grounds but also portrays a nature-centric social structure. Specifically, the novel intricately depicts an integrated way of life involving forests, mountains, flora, fauna, birds, medicinal plants, and water bodies. It presents an ecological perspective asserting that humans are not the masters of nature but merely a part of it. This article examines concepts such as biodiversity conservation, the human-nature relationship, sustainable living, species diversity, and ecological balance as portrayed in *Velpari*, analyzing them through the lens of modern ecological theories. The objective of this study is to elucidate the ecological significance of the novel *Velpari*.

Keywords: *Vēlpāri, Biodiversity, Ecology, Ecocriticism, Deep Ecology, Sustainable Development, Tamil Literature.*

Copyright © 2024 by the author(s). Published by Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi. This is an open access article under the Creative Commons Attribution (CC BY) license (https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

சுருக்கம்

இயற்கை மனித வாழ்வின் அடிப்படையாகும். மனிதன், தாவரங்கள், விலங்குகள், பறவைகள், நுண்ணுயிர்கள், நீர்நிலைகள், மலைகள், காடுகள் ஆகிய அனைத்தும் ஒன்றுக்கொன்று சார்ந்த உயிரியல் அமைப்பாக இயங்குகின்றன. இவ்வமைப்பின் பன்முகத் தன்மையே **பல்லுயிர் (Biodiversity)** எனப்படுகிறது. உலகமயமாக்கல், நகரமயமாக்கல், வன அழிப்பு, தொழில்மயமாக்கல் ஆகிய காரணங்களால் இன்று பல்லுயிர் பெரும் அச்சுறுத்தலை எதிர்கொள்கிறது. இந்நிலையில், தமிழிலக்கியங்கள் இயற்கையோடு இணைந்த வாழ்வியலை வலியுறுத்தும் முக்கிய ஆவணங்களாக விளங்குகின்றன. சு. வெங்கடேசன் எழுதிய வேள்பாரி நாவல், சங்ககால வாழ்வியலை வரலாற்று அடிப்படையில் மீட்டுருவாக்கும் படைப்பாக மட்டுமல்லாமல், இயற்கை மையமான சமூக அமைப்பையும் வெளிப்படுத்துகிறது. குறிப்பாக காடு, மலை, தாவரங்கள், விலங்குகள், பறவைகள், மூலிகைகள், நீர்நிலைகள் ஆகியவற்றின் ஒருங்கிணைந்த வாழ்வியலை நாவல் மிக நுட்பமாகச் சித்தரிக்கிறது. மனிதன் இயற்கையின் எஜமானன் அல்ல; அதன் ஒரு அங்கம் மட்டுமே என்ற சூழலியல் பார்வையை இந்நாவல் முன்வைக்கிறது. இக்கட்டுரை, வேள்பாரி நாவலில் இடம்பெறும் பல்லுயிர் பாதுகாப்புச் சிந்தனைகள், மனிதன்–இயற்கை உறவு, நிலைத்த வாழ்வியல், உயிரினப் பல்வகைமை, சூழலியல் சமநிலை ஆகியவற்றை நவீன சூழலியல் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் ஆராய்கிறது. வேள்பாரி நாவலின் சூழலியல் முக்கியத்துவத்தை விளக்குவதே இவ்வாய்வின் நோக்கமாகும்.

முக்கியச் சொற்கள்: வேள்பாரி, சு. வெங்கடேசன், பல்லுயிர் பாதுகாப்பு, சூழலியல், காடு, உயிரினப் பல்வகைமை, நிலைத்த வளர்ச்சி.

முன்னுரை

உலகம் இன்று எதிர்கொள்ளும் மிகப்பெரிய சவால்களில் ஒன்றாக சுற்றுச்சூழல் நெருக்கடி விளங்குகிறது. காலநிலை மாற்றம், காடுகளின் அழிவு, உயிரினங்களின் அழிவு, நீர்வளக் குறைபாடு, மாசுபாடு போன்றவை மனித வாழ்வின் எதிர்காலத்தையே கேள்விக்குறியாக்கியுள்ளன. இந்நிலையில், இயற்கையுடன் இணைந்து வாழ்வதற்கான பண்பாட்டு மரபுகளையும் இலக்கியச் சிந்தனைகளையும் மீளாய்வு செய்வது அவசியமாகிறது. தமிழ் இலக்கிய மரபில் இயற்கை என்பது வெறும் பின்னணியாகச் சித்தரிக்கப்படுவதில்லை; அது மனித வாழ்வின் அங்கமாகவே கருதப்படுகிறது. சங்க இலக்கியத்தின் திணைக் கோட்பாடு மனித வாழ்க்கையையும் இயற்கைச் சூழலையும் பிரிக்க முடியாத ஒன்றாகக் காட்டுகிறது. இந்த மரபின் தொடர்ச்சியாக சு. வெங்கடேசனின் வேள்பாரி நாவல் இயற்கை, காடு, மலை, உயிரினங்கள், பழங்குடியினர் மற்றும் ஆட்சிமுறை ஆகியவற்றை ஒருங்கிணைந்த சூழலியல் அமைப்பாகப் பதிவு செய்கிறது. நாவலில் காடு என்பது அரசரின் சொத்தாக அல்ல, உயிர்களின் பொதுவான வாழ்விடமாகச் சித்தரிக்கப்படுகிறது. பனைமரம், மூலிகைகள், விலங்குகள், பறவைகள், பாம்புகள், மலைகள் போன்ற இயற்கைக் கூறுகள் வெறும் காட்சிப் பொருள்களாக இல்லாமல், வாழ்வியல் தத்துவத்தை வெளிப்படுத்தும்

அடையாளங்களாக அமைகின்றன. எனவே, வேள்பாரி நாவலை ஒரு வரலாற்று நாவலாக மட்டும் அணுகாமல், **சூழலியல் திறனாய்வு (Ecocritical Reading)** அடிப்படையில் வாசிப்பது அதன் புதிய பரிமாணங்களை வெளிப்படுத்துகிறது.

சூழலியல் திறனாய்வு (Ecocriticism)

சூழலியல் விமர்சனம் (Ecocriticism) என்பது இலக்கியத்திற்கும் இயற்கைக்கும் இடையிலான உறவை ஆராயும் திறனாய்வு முறையாகும். 1990-களில் இது தனித்துறை ஆய்வாக வளர்ச்சி பெற்றது. **ஷெரில் க்ளாட்ஃபெல்டி** சூழலியல் விமர்சனத்தை, "The study of the relationship between literature and the physical environment."என்று வரையறுக்கிறார். சூழலியல் திறனாய்வு என்பது இலக்கியத்தில் மனிதனுக்கும் இயற்கைக்கும் உள்ள உறவை ஆராயும் அணுகுமுறையாகும். இது இயற்கையின் முக்கியத்துவத்தையும், சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு குறித்த விழிப்புணர்வையும் வெளிப்படுத்துகிறது. இந்தக் கோட்பாட்டின்படி இலக்கியம் மனிதனை மட்டுமல்ல, இயற்கையையும் ஆய்வின் மையமாகக் கருதுகிறது. **(டாக்டர் விஸ்வநாத் பைட் அவர்களின் Ecocriticism கட்டுரையின் கருத்து சுருக்கம்)** வேள்பாரி நாவலில் காடு ஒரு பின்னணிக் காட்சியாக அல்லாமல், கதையின் மையக் கதாபாத்திரமாகவே செயல்படுகிறது. நீலன் கூறும்,**"காட்டை யாராலும் ஆள முடியாது."** என்ற கருத்து, சூழலியல் விமர்சனத்தின் அடிப்படைக் கருத்தான இயற்கைக்கு தன்னிச்சையான மதிப்பு உண்டு என்பதைக் காட்டுகிறது.

ஆழ்நிலைச் சூழலியல் (Deep Ecology)

ஆர்னே நேஸ் முன்வைத்த Deep Ecology(ஆழ்நிலை சூழலியல்) கோட்பாடு, அனைத்து உயிர்களுக்கும் சமமான வாழ்வுரிமை உண்டு என்பதைக் கூறுகிறது. இந்தக் கோட்பாட்டின் முக்கியக் கருத்துகள்: மனிதன் இயற்கையின் மையமல்ல. எல்லா உயிர்களுக்கும் உள்ளார்ந்த மதிப்பு உண்டு. இயற்கை மனிதனுக்காக மட்டும் உருவாக்கப்படவில்லை. உயிர்களின் பன்மை பாதுகாக்கப்பட வேண்டும். வேள்பாரி நாவலில் பாரியின் வாழ்வியல் இதே சிந்தனையை வெளிப்படுத்துகிறது. மனிதர்களின் பாதுகாப்பைப் போலவே மரங்கள், விலங்குகள், பறவைகள் ஆகியவற்றின் வாழ்வும் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது.

பல்லுயிர் பாதுகாப்புக் கோட்பாடு (Biodiversity Theory):

எட்வர்ட் ஓ. வில்சன் பல்லுயிர் பாதுகாப்பை பூமியின் உயிரியல் நிலைத்தன்மைக்கான அடிப்படையாகக் கருதுகிறார். பல்லுயிர் என்பது, மரங்கள்,செடிகள்,கொடிகள்,பூச்சிகள்,விலங்குகள்,பறவைகள்,நுண்ணுயிர்கள் என அனைத்து உயிரினங்களின் பன்முகத் தொகுப்பாகும். நாவலில், **"காடு இலைகளால் ஆனதா? மரங்களால் ஆனதா? விலங்குகளால் ஆனதா? பறவைகளால் ஆனதா?"** என்ற கேள்வி, உயிரினங்கள்

ஒன்றையொன்று சார்ந்த அமைப்பாக இருப்பதைத் தெளிவுபடுத்துகிறது. இது நவீன **பல்லுயிர் பாதுகாப்புக் கோட்பாட்டு**டன் நேரடியாக ஒத்துப்போகிறது.

நிலைத்த வளர்ச்சி (Sustainable Development):

1987 ஆம் ஆண்டு வெளியான **புருண்ட்லேண்ட் அறிக்கை** நிலைத்த வளர்ச்சியை, "இன்றைய தலைமுறையின் தேவைகளை பூர்த்தி செய்யும் போது, எதிர்கால தலைமுறையின் தேவைகளை பாதிக்காத வளர்ச்சி." என்று வரையறுக்கிறது. வேள்பாரி நாவலில் இயற்கை வளங்கள் சுரண்டப்படாமல், பாதுகாக்கப்பட்டு, தலைமுறைகளுக்கு பரிமாறப்படும் வாழ்வியல் காணப்படுகிறது. பாரியின் ஆட்சி இந்த நிலைத்த வளர்ச்சிக் கொள்கையின் இலக்கிய வடிவமாகக் கருதப்படலாம்.

இந்தக் கோட்பாட்டு அடித்தளங்கள், வேள்பாரி நாவலை வெறும் வரலாற்று நாவலாக அல்லாமல், சூழலியல் இலக்கியமாக அணுகுவதற்கான ஆய்வுக் கண்ணோட்டத்தை வழங்குகின்றன. Ecocriticism, Deep Ecology, Biodiversity Theory, Sustainable Development ஆகிய நவீன கருத்துகள் நாவலின் பல இடங்களில் இயல்பாக வெளிப்படுகின்றன. இதனால் வேள்பாரி தமிழ் இலக்கியத்தில் சூழலியல் சிந்தனையை வலுவாக முன்வைக்கும் முக்கியப் படைப்பாகத் திகழ்கிறது.

காடு, மலை மற்றும் பல்லுயிர் பாதுகாப்பு:

காடு – உயிர்களின் பேரரசு : சங்க இலக்கியங்களில் குறிஞ்சி நிலம் என்பது வெறும் மலைப்பகுதியைக் குறிப்பதல்ல, மனிதன், விலங்கு, பறவை, தாவரம், நீர், மண் ஆகிய அனைத்தும் இணைந்து வாழும் உயிரியல் அமைப்பைக் குறிக்கிறது. அதே மரபைத் தொடரும் வகையில் சு. வெங்கடேசன் வேள்பாரி நாவலில் காட்டை ஒரு உயிருள்ள சமூகமாகப் படைக்கிறார்.நாவலில் நீலன், கபிலரிடம் கூறும் கருத்து மிகவும் முக்கியமானது **(வேள்பாரி 35 – 37)** இதில் மனித மையச் சிந்தனையை மறுத்து, இயற்கை மையச் சிந்தனையை முன்வைக்கிறது. காடு என்பது அரசனின் சொத்து அல்ல; எல்லா உயிர்களுக்கும் உரிய பொதுவாழ்விடம் என்பதே நாவலின் அடிப்படைக் கருத்தாகும்.

இது நவீன சூழலியல் அறிஞர் **ஆல்டோ லியோபோல்ட்** முன்வைத்த **நில அறம்** கொள்கையுடன் ஒத்துப் போகிறது. அந்தக் கொள்கையின்படி மனிதன் நிலத்தின் உரிமையாளர் அல்ல; உயிரியல் சமூகத்தின் ஒரு உறுப்பினர் மட்டுமே. மேலும் **காடு – உயிரினங்களின் பரஸ்பரச் சார்பு ஆகும்** அது ஒரு சூழலியல் கோட்பாடாகும். இதிலிருந்து, மரமில்லாமல் காடு இல்லை. பறவையில்லாமல் விதை பரவாது. பூச்சியில்லாமல் மகரந்தச் சேர்க்கை நடைபெறாது. விலங்குகளில்லாமல் உணவுச் சங்கிலி முழுமையடையாது. மண்ணில்லாமல் மரம் வளராது என்பதை நாவல் உணர்த்துகிறது.இது **சூழல் மண்டலச் சூழலியல்** கூறும் உயிரினங்களின் பரஸ்பரச் சார்பு என்ற கோட்பாட்டை இலக்கிய வடிவில் எடுத்துரைக்கிறது.

பல்லுயிரின் மதிப்பு :

நாவலில் இடம்பெறும் மற்றொரு முக்கியமான கருத்து:**"ஒரு பச்சிலையை வாயில் வைத்தால் அந்தக் கணமே நீங்கள் செத்து மடிவீர்கள்."** இவ்வரிகள் மூலிகை அறிவையும், தாவரப் பன்மையையும் எடுத்துரைக்கின்றன. இதன் மூலம், ஒவ்வொரு தாவரத்திற்கும் தனித்துவமான உயிரியல் மதிப்பு உண்டு. இயற்கையில் பயனற்ற உயிர் என்று எதுவும் இல்லை. மனிதன் அறியாத அறிவு இயற்கையிடம் உள்ளது. என்பதை ஆசிரியர் வலியுறுத்துகிறார்.இது **Traditional Ecological Knowledge (TEK)** எனப்படும் பாரம்பரிய சூழலியல் அறிவுடன் தொடர்புடையதாகும்.

மலை – உயிர்களின் பாதுகாப்பு வளையம் என்பதை, வேள்பாரி நாவலில் பறம்புமலை ஒரு புவியியல் அமைப்பாக மட்டுமல்லாமல் உயிர்களின் பாதுகாப்பு மண்டலமாகவும் சித்தரிக்கப்படுகிறது. பறம்புமலையில் வாழும் மக்கள், மரங்களை வெட்டுவதில்லை. விலங்குகளை தேவையின்றி கொல்வதில்லை. இயற்கையை சுரண்டுவதில்லை. காடுகளை தங்களின் குடும்பமாகக் கருதுகின்றனர். இதனால் பறம்பு ஒரு **இயற்கை பாதுகாப்பு மண்டலமாக** உருவாகிறது. இது இன்றைய **Biosphere Reserve** என்ற கருத்துடன் ஒப்பிடத்தக்கது.

பனைமரம் – ஒரு சூழலியல் குறியீடு:

நாவலில் நீலன் கூறும் வரிகள்: **"பனைமரம் எங்களின் குலச்சின்னம். மனிதனுக்கு மட்டும் அல்ல; பறம்பு மலையின் எல்லா உயிர்களுக்கும் அது தெரியும்."** இந்த ஒரு வரியில் மிகப்பெரிய சூழலியல் அரசியல் அடங்கியுள்ளது. பனைமரம், ஒரு மரம் மட்டுமல்ல. ஒரு சமூகத்தின் அடையாளம். உயிர்களைப் பாதுகாக்கும் குறியீடு. சூழலியல் நினைவகம். தமிழகத்தில் பனைமரம், நீரைப் பாதுகாக்கிறது. மண்ணரிப்பைத் தடுக்கிறது. பல உயிரினங்களுக்கு வாழ்விடமாகிறது. மனிதனுக்கு உணவு, மருந்து, பொருளாதாரம் ஆகியவற்றை வழங்குகிறது. அதனால் நாவலில் பனைமரம் ஒரு முக்கிய ஆதார இனம் போலக் காட்சியளிக்கிறது. வேள்பாரி நாவலிலும் பாரி, மரங்களை உயிராகக் காண்கிறான். காடுகளை நாட்டின் செல்வமாகக் கருதுகிறான். இயற்கையை ஆட்சி செய்யாமல் பாதுகாக்கிறான். இதன் மூலம் சங்க இலக்கியத்தின் சூழலியல் மரபு நவீன நாவலில் புதுப்பிக்கப்பட்டுள்ளது.

வேள்பாரி நாவலில் காடு ஒரு பின்னணிக் காட்சியல்ல; அது கதையின் மையக் கதாபாத்திரமாக இயங்குகிறது. மனிதர்கள் மாறினாலும் காடு நிலைத்திருக்கிறது; அரசாட்சிகள் அழிந்தாலும் இயற்கை தனது சுழற்சியைத் தொடர்கிறது. இந்தப் பார்வை, மனித நாகரிகத்தை விட இயற்கையின் நிலைத்தன்மையே உயர்ந்தது என்ற சூழலியல் உண்மையை எடுத்துரைக்கிறது. சு. வெங்கடேசன் வரலாற்றைப் பதிவு செய்வதோடு மட்டுமல்லாமல், இயற்கையை மையமாகக் கொண்ட வாழ்வியல் தத்துவத்தையும் இலக்கிய வடிவில் நிறுவுகிறார். எனவே, வேள்பாரி ஒரு வரலாற்று நாவல் மட்டுமல்ல; அது தமிழ் இலக்கியத்தில் **சூழலியல் இலக்கியத்தின்** முக்கியமான ஆக்கமாகவும் மதிக்கப்பட வேண்டும்.

தாவரங்கள், விலங்குகள், பறவைகள் மற்றும் பல்லுயிர் பாதுகாப்பு :

பல்லுயிர் பாதுகாப்பு : பல்லுயிர் (Biodiversity) என்பது பூமியில் வாழும் அனைத்து உயிரினங்களின் பன்முகத் தன்மையைக் குறிக்கிறது. இதில் தாவரங்கள், விலங்குகள், பறவைகள், நுண்ணுயிரிகள், பூச்சிகள் மற்றும் அவற்றின் வாழிடங்கள் அனைத்தும் அடங்குகின்றன. இவ்வுயிரினங்கள் ஒன்றோடொன்று சார்ந்து இயங்கும் அமைப்பே **சூழலியல் சமநிலை** ஆகும். சு. வெங்கடேசனின் வேள்பாரி நாவலில் இந்தப் பல்லுயிர் பன்மை வெறும் வர்ணனையாக இல்லாமல், கதையின் உயிரோட்டமாக அமைகிறது. காடு என்பது பல உயிரினங்களின் ஒருங்கிணைந்த உலகமாகச் சித்தரிக்கப்படுகிறது.

தாவரப் பன்மையும் சூழலியல் அறிவும் நிறைந்த வேள்பாரி நாவலில் பல்வேறு மரங்கள், மூலிகைகள், கொடிகள் மற்றும் செடிகள் குறிப்பிடப்படுகின்றன. அவை மனிதனின் பயன்பாட்டிற்காக மட்டுமல்லாமல், சூழலியல் அமைப்பின் அங்கங்களாகவும் விளங்குகின்றன. நீலன் கூறும், **"ஒரு பச்சிலையை வாயில் வைத்தால், அந்தக் கணமே நீங்கள் செத்து மடிவீர்கள்."** என்ற வரிகள், காட்டில் உள்ள ஒவ்வொரு தாவரத்திற்கும் தனித்துவமான உயிரியல் பண்பு இருப்பதை உணர்த்துகின்றன. இதன்மூலம் ஆசிரியர் இரண்டு கருத்துகளை வலியுறுத்துகிறார்: இயற்கை அறிவு நூல்களில் மட்டுமல்ல; மக்களின் வாழ்வியலிலும் உள்ளது. மூலிகை அறிவு என்பது பல்லுயிர் பாதுகாப்பின் ஓர் அங்கமாகும். இது இன்றைய **Ethnobotany** (பழங்குடியினரின் தாவரவியல் அறிவு) என்ற ஆய்வுத் துறையுடன் நேரடியாக இணைகிறது.

பனைமரம் – உயிரியல் மற்றும் பண்பாட்டு அடையாளமாகும். வேள்பாரி நாவலில் பனைமரத்திற்கு வழங்கப்படும் இடம் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கது. **"பனைமரம் எங்களின் குலச்சின்னம். மனிதனுக்கு மட்டும் அல்ல; பறம்பு மலையின் எல்லா உயிர்களுக்கும் அது தெரியும்."** இந்தக் கூற்று பனைமரத்தை ஒரு தாவரமாக மட்டுமல்லாமல், ஒரு சூழலியல் அடையாளமாக நிலைநிறுத்துகிறது. பனைமரம் மண்ணரிப்பைத் தடுக்கிறது.நிலத்தடி நீரைப் பாதுகாக்கிறது. பறவைகளின் கூடாக அமைகிறது. பல சிற்றுயிர்களுக்கு வாழிடமாகிறது. மனிதனின் உணவு, மருத்துவம் மற்றும் பொருளாதாரத்துடன் இணைகிறது.இதனால் பனைமரம் **Keystone Species** என்ற சூழலியல் கருத்துடன் ஒப்பிடத்தக்கதாக அமைகிறது.

விலங்குகள் – உயிரியல் சமநிலையின் காவலர்கள் :

வேள்பாரி நாவலில் பல்வேறு விலங்குகள் குறிப்பிடப்படுகின்றன.மான், முள்ளம்பன்றி,பேரெலி,பாம்புகள்,குரங்குகள்,யானைகள் இவை அனைத்தும் காட்டின் இயற்கைச் சமநிலையைப் பேணும் உயிரினங்களாகக் காட்சியளிக்கின்றன.குறிப்பாக, "காட்டின் மிக உயர்ந்த பகுதிகளில் இலவங்கமும் செங்கடம்பும் அடர்ந்து கிடக்கும் இடங்களில் பேரெலி உயிர் வாழும்." என்ற வர்ணனை, உயிரினங்களுக்கும் அவற்றின் வாழிடத்திற்கும் இடையேயான நெருங்கிய தொடர்பை விளக்குகிறது. இது வாழிடச் சூழலியல் என்ற கோட்பாட்டுடன் ஒத்துப்போகிறது. வேள்பாரி நாவலில் பல்வேறு பாம்புகள் குறிப்பிடப்படுகின்றன. எரிவிரியன்,ஊதுசுருட்டை,நண்டுதின்னி நாகம் இவற்றைப் பற்றி பிடாரர்களுக்கு இருக்கும் அறிவு குறிப்பிடப்படுகிறது.இது இரண்டு உண்மைகளை

வெளிப்படுத்துகிறது: பழங்குடியினரின் உயிரியல் அறிவு. மற்றும் மனிதன்–விலங்கு இணைவாழ்வு. இன்றைய பாதுகாப்பு உயிரியல் ஆய்வுகள் பாம்புகள் எலிகளின் எண்ணிக்கையைக் கட்டுப்படுத்தி, விவசாயச் சூழலைப் பாதுகாக்கின்றன என்று கூறுகின்றன. அதே சிந்தனை இந்நாவலிலும் மறைமுகமாக வெளிப்படுகிறது.

பறவைகள் – விதைப் பரப்பலின் தூதுவர்கள் : நாவலில் பறவைகள் பல இடங்களில் இயற்கையின் ஓர் அங்கமாகச் சித்தரிக்கப்படுகின்றன. கபிலர் கூறும், **"கூடு என்பது பறவைக்கான தங்குமிடம்; வானம்தான் அதன் வாழ்விடம்."** என்ற கருத்து, உயிரினங்களுக்கு எல்லைகள் இல்லை என்பதையும், இயற்கையே அவற்றின் உண்மையான உலகம் என்பதையும் வலியுறுத்துகிறது. சூழலியல் அடிப்படையில், பறவைகள் விதைகளைப் பரப்புகின்றன. பூச்சிகளின் எண்ணிக்கையைக் கட்டுப்படுத்துகின்றன.காட்டு மறுஉருவாக்கத்திற்கு உதவுகின்றன

மனிதன் – பல்லுயிரின் ஒரு அங்கம்

வேள்பாரி நாவலில் மனிதன் இயற்கையின் மேலாதிக்க சக்தியாகக் காட்டப்படுவதில்லை. மாறாக, மனிதன் இயற்கையிடம் கற்றுக்கொள்கிறான்.மரங்களை மதிக்கிறான்.விலங்குகளைப் பாதுகாக்கிறான். காடுகளை அழிக்காமல் பயன்படுத்துகிறான். இதுவே **Deep Ecology** கூறும்,**"மனிதன் இயற்கையின் ஒரு பகுதி மட்டுமே."**என்ற கருத்தின் இலக்கிய வெளிப்பாடாக அமைகிறது. சங்க இலக்கியங்களில் இயற்கை மனித வாழ்க்கையோடு ஒன்றிணைந்ததாகச் சித்தரிக்கப்படுகிறது. தொல்காப்பியம் நிலத்தையும் வாழ்க்கையையும் இணைத்துக் காட்டுகிறது. புறநானூறு பாரியை, **"முல்லைக்குத் தேர்கொடுத்த வள்ளல்"** என்று போற்றுகிறது. இது ஒரு கொடிக்கு தேரளித்த நிகழ்வாக மட்டும் இல்லாமல், உயிரற்றதாகக் கருதப்படும் கொடியைக்கூட உயிருள்ள ஒன்றாக மதிக்கும் தமிழரின் சுற்றுச்சூழல் அறநெறியை வெளிப்படுத்துகிறது. சு. வெங்கடேசன் இந்தச் சங்க மரபை நவீன வாசகர்களுக்குப் புரியும் வகையில் வேள்பாரி நாவலில் புதுப்பித்துள்ளார். நாவலில் இடம்பெறும் தாவரங்கள், விலங்குகள், பறவைகள் ஆகியவை கதையை அலங்கரிக்கும் கூறுகளல்ல. அவை சூழலியல் சிந்தனையின் மையமாக அமைகின்றன. தமிழில் பல்லுயிர் பாதுகாப்பை இலக்கிய வடிவில் ஆழமாகப் பதிவு செய்துள்ள முக்கியமான சூழலியல் நாவல்களில் ஒன்றாக கருதப்படலாம்.

பாரியின் சுற்றுச்சூழல் அரசியல்

பாரி ஒரு அரசனாக இருந்தாலும், இயற்கையை அதிகாரத்தின் பொருளாகக் கருதவில்லை. இயற்கையைப் பாதுகாப்பதே ஆட்சியின் முதன்மைக் கடமை என்று எண்ணுகிறான். பறம்பு நாட்டில், மரங்கள் பாதுகாக்கப்படுகின்றன.மலைகள் அழிக்கப்படுவதில்லை. நீர்நிலைகள் மாசுபடுத்தப்படுவதில்லை. வேட்டைக்கு எல்லைகள் உள்ளன. தேவைக்கேற்ப மட்டுமே இயற்கை வளங்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இத்தகைய அணுகுமுறை **சுற்றுச்சூழல் ஆளுகை** என்ற நவீன கருத்துடன் ஒத்துப்போகிறது. **அழிவை மறுக்கும் சூழலியல் அறத்தை குறித்து,** பாரி கூறும் கருத்து மிக முக்கியமானது: **"அழிவுகளை மட்டுமே செய்யும் உயிரினம் காட்டில் நிலைத்து வாழ முடியாது. ஏனென்றால் அது இயற்கைக்கு எதிரானது." என்ற**

இந்த ஒரு கருத்து, முழு நாவலின் சூழலியல் தத்துவத்தை வெளிப்படுத்துகிறது. இதன் மூலம் ஆசிரியர் வலியுறுத்துவது: இயற்கை அழிவை ஏற்காது.உயிரின அழிவு மனிதனின் அழிவாக மாறும்.இயற்கையை அழிக்கும் நாகரிகம் நிலைத்து நிற்காது. இது தற்போதைய காலநிலை மாற்றம், உயிரின அழிவு மற்றும் வனச்சூழல் சீர்கேடு போன்ற உலகளாவிய பிரச்சினைகளோடு தொடர்புபடுத்திப் படிக்கத்தக்க கருத்தாகும்.

பழங்குடியினரின் சூழலியல் அறிவு

நாவலில் வேட்டுவர்கள், பிடாரர்கள், மலைவாழ் மக்கள் ஆகியோரின் இயற்கை அறிவு பல இடங்களில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. அவர்கள், பாம்புகளை அடையாளம் காண்கிறார்கள். மூலிகைகளை அறிவார்கள். விலங்குகளின் வாழ்வியலை உணர்கிறார்கள்.பருவநிலையை இயற்கையின் மாற்றங்களால் கணிக்கிறார்கள். இத்தகைய அறிவு இன்று **Traditional Ecological Knowledge (TEK)** என உலகளவில் அங்கீகரிக்கப்படுகிறது. சங்க இலக்கியங்களில் இயற்கை மனித வாழ்வின் மையமாக அமைகிறது. மலை,காடு,மழை,மரங்கள்,விலங்குகள் என அனைத்தும் மனித உணர்வுகளோடு இணைக்கப்படுகின்றன. சு. வெங்கடேசன், இந்தச் சங்க மரபை நவீன இலக்கிய வடிவில் மறுவடிவமைத்துள்ளார்.

முடிவுரை

சு.வெங்கடேசனின் வேள்பாரி நாவல் வரலாற்றை மீட்டுருவாக்கும் படைப்பாக மட்டுமல்லாமல், சுற்றுச்சூழல் விழிப்புணர்வை வலியுறுத்தும் முக்கியமான சூழலியல் நாவலாகவும் திகழ்கிறது. காடு, மலை, நீர், தாவரங்கள், விலங்குகள், பறவைகள், பழங்குடியினர் ஆகிய அனைத்தையும் ஒருங்கிணைந்த உயிரியல் அமைப்பாக ஆசிரியர் சித்தரிக்கிறார். மனிதன் இயற்கையின் எஜமானன் அல்ல, அதன் ஓர் அங்கம் மட்டுமே என்ற ஆழமான சூழலியல் தத்துவம் முழு நாவலிலும் வெளிப்படுகிறது. இந்த ஆய்வின் மூலம் வேள்பாரி நாவல், **சுற்றுச்சூழல், ஆழமான சூழலியல், பல்லுயிர் பாதுகாப்பு, நிலையான வளர்ச்சி** போன்ற நவீன சூழலியல் கோட்பாடுகளுடன் இணைத்துப் படிக்கத்தக்க முக்கியமான தமிழ் நாவல் என்பது உறுதிப்படுகிறது. மேலும், சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படும் இயற்கை மையச் சிந்தனையை இந்நாவல் நவீன வாசகர்களுக்குப் புதுப்பித்துக் கொடுக்கிறது. எனவே, வேள்பாரி நாவல் ஒரு வரலாற்று நாவல் என்ற வரம்பைக் கடந்து, தமிழ் இலக்கியத்தில் பல்லுயிர் பாதுகாப்பு மற்றும் சூழலியல் சிந்தனைகளை ஆழமாகப் பதிவு செய்துள்ள முக்கியமான சூழலியல் இலக்கிய ஆவணமாக மதிப்பிடப்பட வேண்டும்.

துணை நின்ற நூல்கள்

[1.] சு. வெங்கடேசன். வேள்பாரி. பாகம் 1,2. சென்னை: விகடன் பிரசுரம், 2019

[2.] இராமசாமி, மு. தமிழ் இலக்கியமும் சூழலியலும். சென்னை: நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், 2017.

[3.] கைலாசபதி, கா. சங்க இலக்கிய ஆய்வுகள். சென்னை: உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்.

[4.] சிவத்தம்பி, கா. தமிழ் இலக்கியமும் சமுதாயமும். சென்னை: நியூ செஞ்சுரி.

[5.] தமிழண்ணல். சங்க இலக்கிய ஒப்பாய்வு. மதுரை: மீனாட்சி புத்தக நிலையம். 1975

[6.] ஜெ. சண்முகசுந்தரம். தமிழர் வாழ்வியலும் இயற்கையும். சென்னை: காவ்யா பதிப்பகம்.

[7.] ந. சுப்பிரமணியன். சங்க கால வாழ்வியல். சென்னை: மணிவாசகர் பதிப்பகம். 1986

[8.] அ. தட்சிணாமூர்த்தி. தமிழ் இலக்கியத் திறனாய்வு. சென்னை: உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்.

[9.] https://vishwanathbite.com/ecocriticism-understanding-nature-through literature/

[10.] https://share.google/SjojgYiAstkf0GWQI

[11.] https://www.slideshare.net/slideshow/biodiversity-conservation-principles-and-characteristics/128901930?utm_source=clipboard_share_button&utm_campaign=slideshare_make_sharing_viral_v2&utm_variation=control&utm_medium=share

[12.] https://www.mdpi.com/3465300

நிதிசார் கட்டுரையாளர் உறுதிமொழி / Author Contribution Statement: இல்லை/NIL

கட்டுரையாளர் நன்றியுரை / Author Acknowledgement: இல்லை/NIL

கட்டுரையாளர் உறுதிமொழி / Author Declaration: இக்கட்டுரையில் எவ்வித முரண்பாடும் இல்லை என்று உறுதிமொழி அளிக்கிறேன் I declare that there is no competing interest in the content and authorship of this scholarly work